

Baptisme del Senyor

Catedral de Tarragona, 10 de gener de 2021

Molt estimats mossens. Estimada Coral. Molt estimat Poble sant de Déu. Molt estimats els qui avui, en aquesta celebració, rebreu el sagrament del baptisme i de la Confirmació. Sigueu tots benvinguts.

Avui finalitza el temps de Nadal en el qual hem contemplat el misteri de l'Encarnació del Fill de Déu i, a la vegada, comença el que anomenem el temps de durant l'any, que ens acompanyarà fins el Dimecres de Cendra, amb l'inici de la Quaresma. El pas entre aquests dos temps litúrgics el fem en aquest diumenge en què celebrem la festa del Baptisme del Senyor, en el marc de la qual, avui, aquí, celebrarem els sagraments del baptisme i de la confirmació d'alguns dels presents.

L'Evangeli d'aquest diumenge comença amb la predicació de Joan Baptista, que a la vegada és un gran anunci per a tots nosaltres. Allà, a la riba del riu Jordà, Joan batejava a tots els qui hi acudien. Era un baptisme de conversió. Baixant a l'aigua i immergint-s'hi significaven que volien renovar-se interiorment per poder acollir el Messies. Aquesta era la predicació de Joan. I la gent hi anava, Joan havia remogut les consciències i tenia una gran popularitat. Estava convençut de la seva missió. Ell preparava el camí del Senyor. Era valent, auster i lliure. Es va enfrontar a Herodes, retraient-li obertament la seva mala conducta. I això el conduí a la presó i a la mort. Era un gran profeta, i el darrer de l'Antic Testament.

I, precisament, com hem escoltat a l'Evangeli d'avui, Joan predicava així: «Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat». Ell batejava «només amb aigua», però després de la seva predicació arribarà el Messies, que ens batejarà amb l'Esperit Sant.

I, en tot aquest context, Jesús també es presenta allà al Jordà, per rebre el baptisme de Joan. Ell s'afegeix amb una gran humilitat a la filera dels qui hi anaven, com si fos un pecador més, ell que era sens pecat. És admirable l'actitud i el convenciment de Jesús. Com diu sant Pau: «El qui no havia experimentat el pecat, Déu per nosaltres li va carregar el pecat» (2Co 5,21). I també, en la carta als cristians de Filips, diu: (Jesucrist) «es va fer no res: prengué la condició d'esclau i es féu semblant als homes» (Fl 2,7). Jesús ha carregat damunt seu els nostres pecats, la nostra misèria, la nostra condició humana amb totes les seves fragilitats i foscos. S'ha encarnat en la profunditat de la humanitat. Que n'és d'incomprensible i admirable l'amor de Déu!

Veiem com Jesús baixa a l'aigua amb humilitat i pregant el Pare. I quan en surt veu l'Esperit i sent unes paraules que l'omplen plenament. Són unes paraules del Pare: «Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut». Tota la Santíssima Trinitat hi és present. Quina joia immensa, quina il·luminació radiant, quina plenitud experimental! Quina veu més profunda i tendra! És el mateix amor de Déu que embolcalla Jesús en la seva humanitat.

Jesús ja era sant des del primer moment de la seva existència en aquest món. Així ho expressa l'Evangeli quan, en el moment de l'anunciació, l'àngel diu a Maria: «Per això el fruit que naixerà de tu serà sant i l'anomenaran Fill de Déu». I és sant per l'Esperit Sant que ha obrat en les entranyes virginals de Maria. I

Jesús, durant trenta anys, porta una vida familiar, al seu poble, una vida semblant a la dels altres. Va a la sinagoga, prega amb la comunitat, escolta la Paraula de Déu, viu fent el bé. És bo i generós. Però, a partir del baptisme en el Jordà tot canvia. En el moment del baptisme, torna a davallar en ell l'Esperit Sant en vistes a la seva missió en aquest món. Després d'aquest episodi genial del baptisme, Jesús començarà la seva vida pública, començarà pròpiament la missió d'anunciar la bona notícia de l'Evangelí pels camins de Palestina. És el moment en què s'acaba l'Antic Testament amb el seu últim profeta, Joan Baptista, el precursor, el testimoni presencial dels temps del Nou Testament, que ja comença. A partir d'aquí tenim al davant Jesús, el Mestre i Guia enviat de Déu: és a dir, el seu propi Fill.

Tot seguit, en la continuació del passatge que avui hem escoltat, l'evangelista sant Marc ens diu que el mateix Esperit que l'ha omplert per a la seva missió, l'empeny cap al desert. I hi passà quaranta dies. Un temps llarg i dur. Allà hi serà temptat. Dic que sorprèn que sigui l'Esperit qui el posi a prova. El mateix Esperit que havia obrat en Maria, el mateix Esperit que en el Jordà l'acabava d'enviar a la missió, a la seva vida pública. Però Jesús es troba ple de l'Esperit: és l'Esperit qui el condueix. Embolcallat amb l'amor del Pare, sap que en endavant haurà de lluitar contra l'esperit del mal i aquesta escomesa al desert l'enfortirà. I amb la força de l'Esperit vencerà les temptacions. De fet, veiem com ell novament s'encarna en tots aquells que hem de lluitar contra el mal. I Ell en surt vencedor, i preparat per començar la seva missió, amb la força divina. Per això, després de la victòria contra el diable, comença la seva missió, comença la seva predicació, dient: «Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova».

Orígenes, un gran pare de l'Església del segle III, comenta perquè en el moment del baptisme, el símbol de la davallada de l'Esperit és el colom. De fet, hem escoltat avui a l'Evangelí aquestes paraules: «El cel s'obrí i veié que l'Esperit de Déu baixava com un colom i venia cap a ell». Doncs Orígenes comenta que sempre que hi ha reconciliació amb Déu hi ha el símbol del colom, com hi era a l'arca de Noé: el colom anuncia la compassió de Déu al món i, al mateix temps, mostra de forma evident que és necessari que tot allò espiritual esdevingui benèvol, mansoi, senzill, sense engany (Orígenes, *Fragments sobre l'Ev. de Mateu*, 56).

El baptisme de Jesús en el Jordà, tal com ens l'explica sant Marc, és com a prototipus del nostre. Nosaltres hem rebut el baptisme de Jesús. És ell qui, pròpiament ens ha batejat. És Jesús mateix pel ministeri de l'Església. És ell qui ens dóna la gràcia. És ell qui ens fa fills adoptius de Déu. Déu s'ha plantat en el nostre cor. És ell qui ens confereix aquesta gran dignitat. L'Esperit és dintre nostre. Som temple de l'Esperit Sant. Els baptisme ens ha marcat. Portem dins nostre el segell de la nostra pertinença a Déu. És un segell invisible, però real. Som propietat de Jesús. Aquesta és la nostra grandesa. I, a més, tenim el sagrament de la confirmació que avui, rebreu alguns de vosaltres. És el sagrament que significa precisament el do de l'Esperit Sant. L'Esperit que omplí Jesús ja en el ventre virginal de Maria, l'Esperit que davallà damunt de Jesús en el Jordà en vista a la seva missió: és el mateix Esperit que avui se us és donat perquè pugueu imitar les actuacions de Crist en les vostres vides, perquè amb una vida bona pugueu ser com un altre Crist, pugueu amb el vostre propi exemple i testimoni de vida anunciar la Bona Nova de l'Evangelí als qui us envoltin.

Els cristians tenim, com Jesús, la força per lluitar contra el mal. També, si volem, podem sentir en el nostre cor les paraules del Pare: «Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut». Perquè el baptisme ens fa fills de Déu. Podem dir Pare a Déu, Pare nostre. Mai no podrem acabar de comprendre aquesta gran meravella. Déu ens estima i ens enforteix. I això ens hauria d'omplir de joia. Perquè, el dia del nostre baptisme, som introduïts en l'amor de Déu, som constituïts fills de Déu i, per tant, germans de Jesús. I, pel sagrament de la confirmació, és a dir, pel do de l'Esperit Sant en els nostres cors, també som enviats a una missió en aquesta vida, com a deixebles i seguidors de Jesús, el Messies. Són aspectes essencials del nostre

baptisme i de la nostra confirmació –dos sacraments íntimament units: per això en diem els sacraments de la iniciació cristiana– que per una banda ens omplen de goig –perquè som fills de Déu, com Jesús–, però per altra banda, també, ens comprometen a una missió viscuda a semblança seva, i que dura tota la nostra vida. Tant de bo que al llarg dels nostres dies siguem sempre coherents amb el baptisme i la confirmació que també nosaltres hem rebut.

Malgrat tot, amb l'amor i la tendresa de Déu som forts enmig de les nostres limitacions. Les temptacions, els desànim, les infidelitats, poden ser vençudes, malgrat la nostra feblesa. No estem mai sols. Déu ens acompanya.

En el nostre món, amb els seus al·licients, i amb l'aire del nostre entorn, és difícil de viure la dignitat cristiana. Cal que estiguem ben amarats de l'amor del Pare per poder afrontar totes les adversitats.

Malgrat la pandèmia, malgrat les dificultats, inquietuds i incerteses del moment present, hem pogut celebrar el Nadal. L'itinerari pedagògic de la mateixa litúrgia ens ha fet recollir les impressions que els pastors, el rei Herodes, els Mags d'Orient, Simeó i Anna havien tingut del nen Jesús. De mica en mica, totes aquelles impressions ens han fet conèixer que aquell Infant és el Messies que el poble esperava. Però, per si ens quedava algun dubte, avui ha ressonat la veu de Déu que ens ha assegurat que aquell home sorgit d'entre el poble i batejat a les aigües del riu Jordà és el seu Fill estimat. Després de contemplar el seu naixement en aquest temps de Nadal que avui s'acaba, ens disposarem també a partir d'avui a acollir-lo en la seva vida pública perquè es faci en nosaltres realitat l'anunci de la seva Bona Nova i del seu Regne.

Revivim avui, novament, amb molta alegria, en aquesta Eucaristia la gràcia baptismal i la gràcia que se'ns dona per mitjà de la confirmació. Que l'Eucaristia que rebem refermi la nostra fe i la nostra joia de sentir-nos també nosaltres fills de Déu i estimats pel Pare del cel.